

על כוס
מגזין מס' 5
אדר תשפ"ב

על כוס קפה

עַד חֲצִי הַמַּלְכוּת

תמיד אמרו לי שעליי להסתכל
על חצי הכוס המלאה, אבל אם היא
מלאה רק בשליש או רבע והשאר ריק?
חני אליאס

הוא רק איש אחד שקיבל בירושה כתר וממלכה
וגם אי-אלו עצות טובות לחיים, כמו זו הגורסת
שעל מלך למלא בכבוד כל תפקיד שהמציאות
מטילה עליו...
כבי שפילר

יש קוד, אולי אפילו כמה, וזה
קשה לפתוח. אולי רק מביני
עניין מצליחים?
ריקי שיינקר

תוכן עניינים

ניתן ללחוץ על שם המדור ולהגיע ישירות אליו

26 חצי שלם
ליבא אסתר מולדבסקי

28 מעבר חציה
מיכל דהרי

29 אל תהיי קמצנית!
שרה שלזינגר

31 עד חצי המלכות
בת שבע נמדר

32 מתכון
גיטי פוטש

15 עד אם נחמתני
רבקי ספרא

16 עד שאהיה סופרת
חיה נוף

18 חצי אחד בטוח
דבי בסול

21 יום אחד
תמר זיו

22 רב גונוי
רבקי רוקח

09 חציו להשם
מיכל דהרי

10 כשחלומות מתגשמים
תמר זיו

11 רק חצי
חני אליאס

13 חצי מלכות
מוריה מלכה כהן

14 עד עכשיו
ליבא אסתר מולדבסקי

03 דבר המערכת

04 עד דלא ידעת
ריקי שיינקר

05 משלוח מתנות
א. מליח

06 איש אחד
כבי שפילר

דבר המערכת

תודה להשם יתברך בורא המילים והיצירות כולם!
לצוות הכותבות המוכשרות שלנו, שכמו תמיד נרתמו למלאכה, חיממו מנועים של יצירתיות והשראה, התוצרים המשובחים והטובים ביותר לפניכן. מוזמנות לטעום!
לרבקי א. הגרפיקאית המדהימה, על העיצוב המאיר והמנצח! גם אחרי שגבול הדרישות שלנו היה בשמיים, היית כאן למלא אותן אחת לאחת במסירות ומקצועיות.

לא. גפן על ההגה והעריכה המקצועית, תענוג לעבוד איתך!
ללאה אטון על ניקוד מקצועי לשירים ועוד הרבה מעבר!
קרדיט מיוחד **לדבי בסול** על הנושא המשובח למגזין: 'עד חצי המלכות', יעידו גם התגובות הנלהבות...!
ואחרונות חביבות אתן הקוראות, על התגובות המחממות, על השותפות ועל זה שאתן חלקי!
שלכן ואתכן - העורכות.

תמונות: pixabay, unsplash, pexels

חודש אדר מביא עימו בשורה חגיגית. שמחה ומתיקות וחיוכים מאושרים.
לנו הוא תמיד הזכיר את המשל על יקב היין. מי שבקרה פעם ביקב יין ונחשפה לתהליך הסחיטה של הענבים ודאי תזדהה עם המשל, וגם מי שלא.
ביקב עוברים הענבים תהליך סחיטה מדהים החל מהמסחטה הראשונה ועד האחרונה.

המסחטה הראשונה סוחטת את רוב המיץ מהענבים, אך המסחטה החזקה מכולם, היא דווקא המסחטה האחרונה. היא מקבלת את השאריות האחרונות וצריכה לסחוט מהן בכל הכוח את הטוב, את היין.
והנמשל מתוק ומעצים כל כך. גם אנו בדור שלנו צריכות לברוא את הטוב מהרע. לסחוט את המיץ המשובח ביותר.

כל דור ודור מקבלת תערובת של טוב ורע ומקבלת גם את ה'פסולת' שנשארה מהדור הקודם.
ככל שעוברים הדורות מתקבלת תערובת עכורה יותר ובכל זאת כל דור מתבקש לסחוט ולהוציא את הטוב מהרע.

העובדה הזאת מעידה על חוזק המסחטה שלנו בדור אחרון.
אנו בדורנו האפל מתמודדות עם קשיים בטכנולוגיה, פיתויי אקדמיה וניסיונות גדולים מאוד ברוחניות וגשמיות.
למרות הכל וכנגד הכל התבקשנו להיאחז בחבל התורה והאמונה ולהיות בנות מלך מובחרות!

לברוא את הטוב מהרע, לקדש את החומר ואף פעם לא להרפות!
הלוואי ונזכה כולנו לברוא את הטוב הזה בכל יום ויום, שנרגיש ונכיר במעלה הגדולה שלנו, בחוזק ובייחודיות שיש לנו, בנות מלך בדור אחרון!

אין צורך בדמעות, לא סגולות ולא מאמצים. בכמה דקות של תהילים לפני המגילה, בתפילת שחרית מושקעת קצת יותר או בסתם בקשה מהלב בעת אריזת המשלוחים - את תופסת. משיגה את היהלום היקר. רק פושטת יד ונותנים לך.

אופציה שנייה - פחות קונבנציונאלית, יותר תואמת מצב. את לא צריכה להתאמץ, להשקיע, לשלם כסף למנעולן מספר אחת. קחי את היהלום, טפסי בלי נעליים על השיש במטבח, וקדימה, מעל ארון הקפה והסוכר זה מקום ממש מצוין. אל תיבהלי, אמנם, כמוך בדיוק, כל אחד מסוגל לטפס על השיש ולשלוף את היהלום, אפילו בלי להתרגש מהכלים בכיור (מעניין לראות אותם פעם מלמעלה, אה?!). אבל מצד שני, ותחשבי על זה - מי יחשוב על המיקום הפשוט שבחרת לטבעת שלך? מי ינחש ש - כל הרוצה פשוט ניגש ונוטל?

אז -

כספת משורינת ומסובכת לפתיחה שכולם רואים?

או -

לוקיישן אטרקטיבי כזה מעל הארון במטבח שהכי קל בעולם לשלוף משם, אבל אף אחד אינו יודע? בואו נהפוך מעלה לחיסרון וחיסרון ליתרון.

יום הכיפורים. ' בתשרי. היצר הרע מפנה את מקומו לקדושה, ההוד מרחף באוויר. הכספת נמצאת, גדולה וכבדה. אף אחד לא מפספס, אין אדם שלא מרגיש. יום כיפור, אוהו, איזו כספת.

רק מה, יש קוד, אולי אפילו כמה, וזה קשה לפתוח. אולי רק מביני עניין מצליחים?

אז יש תכסיסים לנצח ויש גם עצות; שערים של דמעות, הרהורי תשובה ולפנים משורת הדין, כל אלה

השגתי חישוב שינפח קצת את הזוועה. כמו. כי מה זה כמו? כמו זה לא אותו דבר, זה לא שווה, כמו זה פחות. כמו זה... כמו. אולי לכן התעצמה פליאתי כשנתקלתי שוב בצמד המילים שידעתי תמיד: כיפורים כפורים.

כמו?

רק כמו?

יום הכיפורים, עם הקדושה הלבנה הזו במדרכות, עם השקט הצועק בכבישים. יום הכיפורים וצעקת ה' הוא האלוקים' שבסופו, הוא רק כמו?!

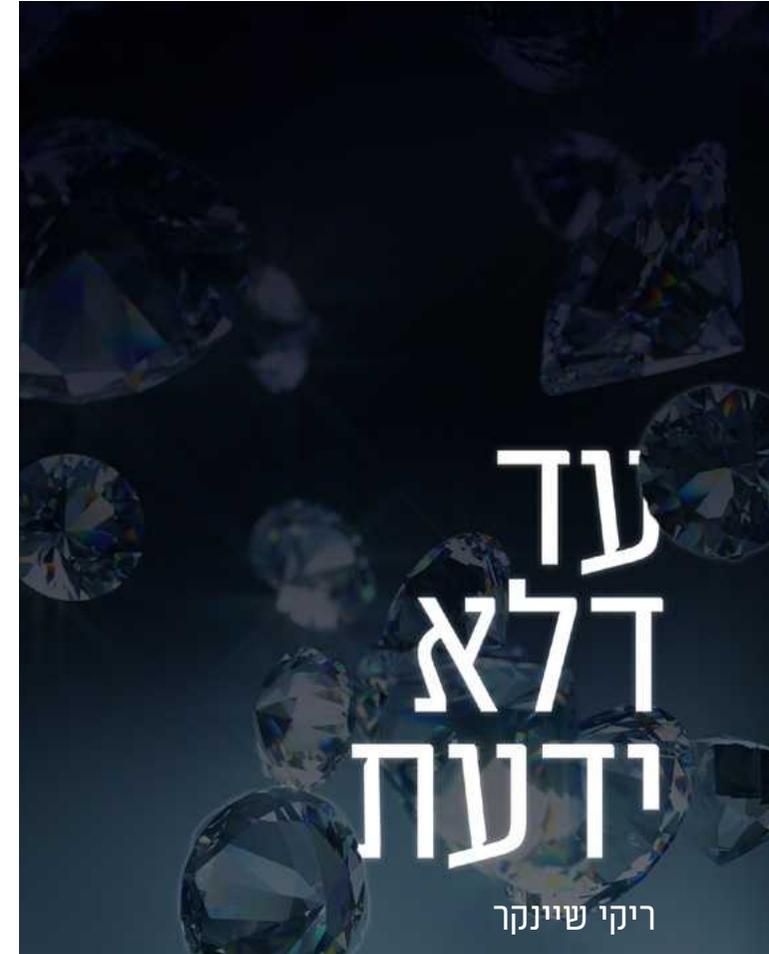
כמו יום הפורים והאווירה המוקיונית ברחובות, השיכורים הצורחים בכבישים והמכונות הרועשות על המדרכות???

נניח שיש לך טבעת יהלום. לא זרקון, יהלום. ישירות מרמת גן. ונניח שאת חוששת שגנבים יכנסו הביתה ויעשו בלגן וגם ייקחו את היהלום.

איפה את מחביאה אותו?

אז יש לך שתי אפשרויות.

ראשונה - כספת. כמה קלאסי, ככה יעיל. כספת כבדה, כסופה, משורינת כזו, שלה מקום של כבוד בסלונך. רק מה? כל אחד שייכנס מייד יראה. אמנם קשה מאד לפצח את הקודים המסורבלים שהגדרת בה, אבל מי שבקיא ומומחה בעניין, יכול לעשות את זה.

"ה'אזני-המן' שלך, אמא", הודיע מנחם בפה עמוס פרג, "הם כמו בחנות". כמו בחנות? נו, טוב. באמת רק כמו. אני לדוגמא, הייתי שולחת את ההמן הזה לבדיקת א.א.ג. דחופה, עם כל הנוזלים הכהים שניגרים לו מהאוזניים.

לכן, בהשראתו אולי, פניתי לבת השש שלי ועדכנתי אותה בכך שהתחפוש שלה "ממש כמו כלה אמיתית".

ממש? כמו. רק כמו. הלבן העכור של שמלת הירושה הזו, מזכיר לי מאד את הגבינה ה-צהובה מהצוירים. יש לי תחושה שהאפליקציות בשרוולים נלקחו מאיזה מדף של פייטים במכירת חיסול של יצירות, לפחות

מְשֻׁלוּחַ מִ(תָּ)נוֹת

א. מְלִיחַ

מְשֻׁלוּחַ מִ(תָּ)נוֹת
מְגִשּׁוֹת לִי,
כָּל יוֹם.

יֵשׁ עֲטוּפוֹת,
חֲתוּמוֹת
אוֹ קְשׁוּרוֹת בְּסֶרֶט.

יֵשׁ קִטְנוֹת,
חֲבִיּוֹת,
חֲצִיּוֹת
אוֹ מְשֻׁלְכוֹת
עַל אִם הַדֶּרֶךְ.

וְיֵשׁ גַּם רִיקוֹת!

הֵן מְלֵאוֹת
מְלֵא חֲפָנִים
אַהֲבָה,
מִמִּי שֶׁהִמְתְּנוֹת שְׁלוֹ,
אַהֲבָה שְׁלֵמָה
כִּי "אַהֲבָה רַבָּה אַהֲבַתְנוּ".

פותחים את הכספת, אבל זה קשה, וצריך להשקיע עומק וחשיבה, ריכוז ומאמץ.

כולנו רואים את הכספת. היא תיפתח בסוף, אבל איך? ואחרי כמה מאמץ?

יום הפורים. י"ד באדר. גושי סוכר מתקרמלים ברוטב של הבשר שנשפך באשמת כמה שיכורים. הבוקסות שלנו ושל השכנים הכי עדינים בבניין מתחרות בצלילים. גם אני בתחרות; עם השכנות על הקונספט של המשלוח, עם הגיסות על הביצוע של התחפושות.

יש יהלום, את זה כולנו יודעים. הוא גם נמצא איפשהו, אולי מעל הארון במטבח. אבל אף אחד לא יודע שהוא שם. אין אחד שמנחש שהררי הצלופנים וקילומטרי הסרטים הם אלו שמטשטשים את קדושת היום. אין אחד שמרגיש שמתחת לגלגלי מכוניות צורחות ושיכורים מתפרעים מתרסק לו יהלום יקר ערך. ולמה שנרגיש?

אבל ברגע שרק נדע שהוא נמצא, בשנייה אחת אנחנו מתכופפות ותופסות אותו, תופסות בשתי ידיים את היהלום הנדיר הזה שמתגולל ברחובות רק יום אחד בשנה.

אין צורך בדמעות, לא סגולות ולא מאמצים. בכמה דקות של תהילים לפני המגילה, בתפילת שחרית מושקעת קצת יותר או בסתם בקשה מהלב בעת אריזת המשלוחים - את תופסת. משיגה את היהלום היקר. רק פושטת יד ונותנים לך.

וכמו אותו מלך שחשף את אוצרותיו לפני נתיני ממלכתו ואפשר להם כל שברצונם, אך ביקש להשקותם בין ביום המיועד כדי שלא ייקחו הרבה מידי, מצווה אותנו מלכו של עולם בשתיית יין ובשאר מצוות המסיחות את הדעת ביום הקדוש, יום שיהלומים עוטפים אותו.

עד דלא ידע.
עד שתקחי.

כבי שפילר

אינוואחד

ממלכת בהוטן, הרי ההימלאיה אפריל 2021

“תיזרה, זה קוברה!” הצעקה בוקעת משום מקום, וג'יגמה מתרחק באחת מגזע העץ התמיר שמאחוריו. אבן שעפה מולו בקשת מדויקת מרוצצת את ראשו של הנחש המתפתל שעל העץ ומסיימת את חייו הארסיים.

“הוא מת”, מצילו האלמוני מגיח מאחורי אחד העצים וחיוך מרוצה מעטר את פניו הילדותיות, “מת, במקום שהוא ימית אותך”.

“הצלת אותי”, ג'יגמה מרים אליו עיני הלך מותשות, “תודה לך אדון-”

האיש שלפניו לא אדון, כל ילד תושב טימפו הבירה היה קובע זאת בוודאות, אבל לג'יגמה יש כבוד לאיש שהציל לפני רגעים ספורים את חייו.

“אני לא אדון”, מוחה האיש, הוא איש צעיר עם עיניים תמימות ולשון כפרית פשוטה, “אני קומארי. מי אתה? אתה מהעיר? זה מסוכן ללכת כאן לבד, ביער”.

“אני מהעיר”, הוא מאשר בניע ראש ומושיט את ידו ללחיצת הכרות חגיגית: “ג'יגמה קייסר נאמגייל ואנגצ'וק”.

קומארי נרתע לאחור. “המ... המלך?”

מלכה של בהוטן שולח אליו חיוך קטן ומלכותי, אך עייף בעליל.

“אתה באמת המלך”, האיש סוקר אותו בחשדנות, “הו, זה כבוד גדול בשבילנו שהמלך בא לכפר שלנו”.

“ברוך יהיה הכפר וברוכים יהיו האנשים”, מכריז המלך בטקסיות, “אך אולי תוכל להראות לי היכן שוכן הכפר?”

“אה”, קומארי נבוך מחוסר התמצאותו העירונית של מלכו, “הכפר כאן, מאחורינו, זה סוף היער כאן”, והוא מחווה בידו הגדולה על הסבך המיוער שמאחוריו. “אבל למה המלך הגיע לכאן?” ועיניו סוקרות את השטח שסביבם, תרות אחר מאבטחי חרש או משרתים סמויים.

מה יהיה? הוא רק איש אחד. איש אחד בן ארבעים ואחת שמתגעגע נואשות לילדיו שבטימפו, לחיים הנוחים בארמון המלוכה שלו, למקלחת חמה על בסיס יומיומי וארוחות בטעמו הטוב של השף המלכותי

פותח, מספר לאנשים הטובים שמולו על סין השכנה ונגיף קורונאי שבקע ממנה יום אחד, רומס עולם ומלואו. "זה מסוכן", הוא מסביר בלשון פשוטה, "צריך להיזהר, להתרחק, לא לעמוד צפוף", כל אחד מהאנשים סביבו לוקח פסיעה אחת אחורה כמקדם ביטחון, "מי שלא מרגיש טוב - נשאר בבית, מכסים את הפה והאף---" כאן מתוודעים תושבי הכפר לעובדה שפיסת הבד התכולה שמכסה מחצית מפניו של המלך אינה אביזר מלכותי גרידא, אלא כלי שימושי המיועד גם להמון העם.

"ויש בדיקות", מבטיח המלך הצעיר, מחייך מבעד למסיכה חיוך קטן, מאושר, "יש בדיקות קורונה בעיר הקרובה. מי שלא מרגיש טוב, או נפגש עם מישהו זר, יכול להיבדק שם ולקבל תשובה אם הוא נדבק בנגיף או לא", הוא רק מקווה שהדוגמים העירוניים יסבירו לנבדקים שלהם על שלילי שהוא חיובי שהוא שלילי.

"תעשו את זה, אני מבקש", הקול שלו נמוך, מתחנן. הוא סוקר בעיניו את האנשים שלו, העם שלו, שרק ברצונם הטוב תלוי עתיד הממלכה הקטנה שהורישו לו אבותיו, "תשמרו על עצמכם ועל כולנו, מוכנים?"

"מוכנים!" קופץ הנער השחרחר, נלהב. "מוכנים." אומר בכובד ראש דודו הנרגן.

"מוכנים..." מהרהר בקול ראש הכפר, ומעיף מבטים מוטרדים באנשים שסביבו. "יחי המלך!" קוטע אותם קומארי בקולו הצרוד, מפגין נאמנות, וכולם עונים אחריו בהד, מסכימים.

שמש שוקעת וזורחת, ירח זורח ושוקע, ומלכה של בהוטן נפרד מאנשי הכפר לשלום. דרך ארוכה מצפה לו, ערים וכפרים שפזורים ברחבי הממלכה שלו, מנותקים מכל אמצעי תקשורת טכנולוגי אבל חשופים גם הם, כמו כולם, לסכנת הנגיף המאיים. מספיק איש אחד שפגש איש אחד... הוא מצטמרר. למערב יש מכונות הנשמה ומחוללי חמצן, והם? מניעה עדיפה על כל טיפול, אמר תמיד רופא הארמון הקשיש, ומתברר שגם צדק.

כבר חודשים ארוכים שהוא מתגלגל בדרכים, נעזר ברכב באזורים עירוניים, רוכב על סוסו באזורים כפריים, וכשגאן, הסוס

"בכפר", ג'גמה נוטל את תרמיל העור הקרוע שפעם היה יפה ושלם, "בכפר אסביר לכולם הכל. הגעתי כדי להסביר", והוא פונה בעקבות קומארי שמפלט לו דרך בשתיקה.

ראש הכפר הוא איש משכיל רק מעט יותר מאנשי הכפר שלו, אך הוא חרד לקראת הדמות היגעה שהדרך הארוכה מחתה ממנה שיירי הוד מלכות. "הוד מלכותו!" ראש הכפר נרגש מגודל הזכות, "הוד מלכותו הגיע לכפר שלנו, שלנו!"

"לכפר שלכם", מאשר ג'גמה קייסר נאמגייל ואנגצ'וק ששב ולובש את דמות המלך מהארמון הצנוע שלו בטימפו הרחוקה, "הגעתי לכאן כדי לדבר אתכם, עם כולכם. תוכל לאסוף את כל תושבי הכפר הערב לכיכר המרכזית?"

הכיכר המרכזית של הכפר האלמוני אינה אלא שטח גדול וריק ליד היער, והכפריים המקומיים מתאספים שם שעות ארוכות קודם לכן, מפטפטים בהתרגשות. המלך! כלומר, הוא כאן. מי שמע על דבר כזה? מי יודע למה הגיע?

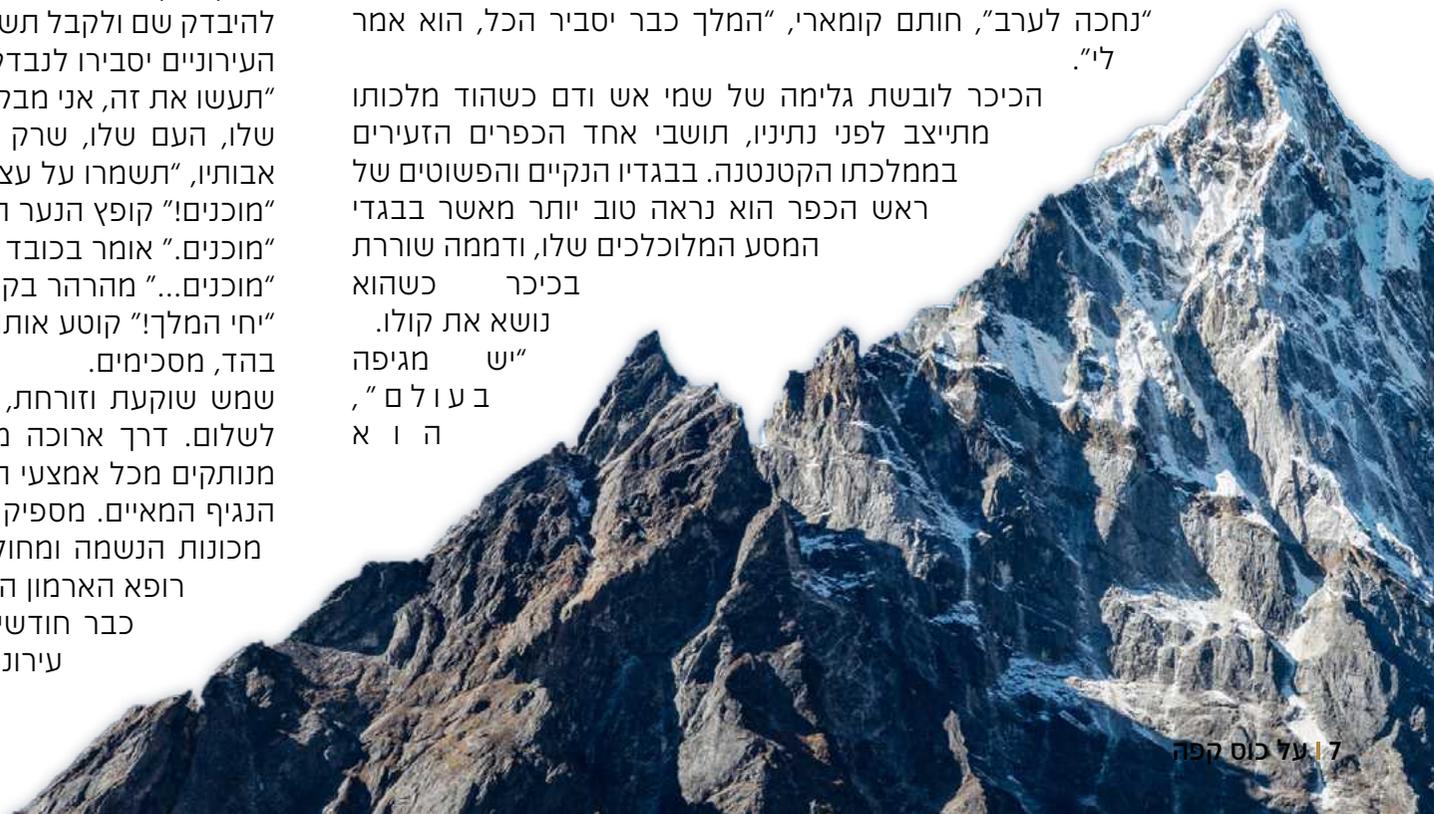
"אולי פרצה מלחמה", חושב נער שחרחר ותולה עיניים מעריצות בקומארי, גיבור היום שהציל את המלך מנחש הקובה הארסי, "אולי המלך רוצה שנתגייס לצבא". "מלחמה", דודו של הנער מושך אותו בזרועו, "חולם כל היום על בלגן, אה? למה שמישהו ירצה להילחם איתנו, ילד? עשינו משהו רע?"

"יש מלחמות בעולם", מתלהט הנער, נחפז להגן על כבודו, "אז אולי..." "נחכה לערב", חותם קומארי, "המלך כבר יסביר הכל, הוא אמר לי".

הכיכר לובשת גלימה של שמי אש ודם כשהוד מלכותו מתייצב לפני נתיניו, תושבי אחד הכפרים הזעירים בממלכתו הקטנטנה. בבגדיו הנקיים והפשוטים של ראש הכפר הוא נראה טוב יותר מאשר בבגדי המסע המלוכלכים שלו, ודממה שוררת

בכיכר כשהוא נושא את קולו.

"יש מגיפה בעולם", הוא א

אחד עשר כפרים הם הישג נאה בשביל חודש אחד, וג'יגמה גאה בו מאד. מאות רבות של אנשים ששמעו על הנגיף המשתולל בחוצות ולמדו לשמור ממנו מרחק.

הגזעי שלו, שבק חיים, הוא מוצא את עצמו הולך רגלי, נאבק באצבעות חשופות במכשולי הדרך שאורבים לו בכל פינה.

ג'יגמה נאנח ומכתף את תרמילו. הדרך נמתחת לפניו, ארוכה ולא נגמרת, וסוסו של ראש הכפר כבר זקן למדי, כמו בעליו.

מה יהיה? הוא רק איש אחד. איש אחד בן ארבעים ואחת שמתגעגע נואשות לילדיו שבטימפו, לחיים הנוחים בארמון המלוכה שלו, למקלחת חמה על בסיס יומיומי וארוחות בטעמו הטוב של השף המלכותי.

הוא רק איש אחד שקיבל בירושה כתר וממלכה וגם אי-אלו עצות טובות לחיים, כמו זו הגורסת שעל מלך למלא בכבוד כל תפקיד שהמציאות מטילה עליו...ג'יגמה מנסה למשוך את הסוס העצלן אל דרך העפר הלא סלולה, נושך את שפתו התחתונה. תפקידים צריך למלא, אבל מי אמר שהוא יצליח? אולי הוא מכלה כאן את כוחותיו לשווא, מותר את טשרינג, ראש הממשלה שלו, לתפקד לבדו בזירה האמתית של ניהול הממלכה?

איש בעל פני ילד עומד על יד השביל, מנופף לו לשלום, והוא עוצר את הסוס על ידו.

"קומארי", הוא קורא לעברו בחיבה, "אני חייב לך תודה על הנחש. לאן אתה צועד?" הוא על הסוס וקומארי על האדמה, והאיש הצעיר נושא אליו עיניים: "רציתי להגיע לעיר", הוא לוחש לו, קולו כבד, "לאוכל אין ריח ואין טעם, כבר שלושה ימים". "אתה צריך לעשות בדיקה", אומר המלך ומיטיב את מסיכת הפה-ואף התכולה שלו. טוב שטשרינג דאג לייבא מלאי גדול של כאלו. "אתה צריך להיות בבידוד, לשמור מרחק מכולם".

"אני לא יכול", קומארי לא מאין למשוך כתף בנוכחותו של המלך, אבל הבעת פניו מעידה שזוהי התנועה שהוא היה חפץ לעשות כרגע, "העיר רחוקה מאד, ואין לי סוס".

"אז תישאר בבית", ג'יגמה רוכן מעל גב הסוס, מתחנן.

"אני לא יכול", שוב חולפת תנועת המיאון הלא רצונית על פניו של קומארי, "אני יש לי עבודה, אני. יש אישה, יש ילדים, צריך

אוכל. לא יכול להישאר בבית".

"בבקשה, קומארי", הוד מלכותו מנסה לתפוס אותו במבטו, תלוי בו כל כך. בלעדי האנשים הקטנים אין ערך למסע שלו. "אתה עלול להדביק את כל הכפר!" קומארי צוחק, וצחוקו אינו מדבק. "אני רק איש אחד", הוא מסביר למלכו, "זה הכפר גדול, מלא אנשים. לא יכול להיות שאיש אחד ידביק את כל הכפר. ואני, יש לי עבודה".

"יכול להיות, קומארי", הוא חוזר, בכל הלהט שבו, "זה מסוכן, באמת! תשמור על עצמך, תשמור על כולנו!" המשפט הפך כמעט לסיסמת המסע הזה.

"אני... אנסה", הוא לוחש, מהוסס. ואז מנופף לו לשלום, והולך.

והדרך נמתחת, ארוכה כמו הרי ההימלאיה.

מאי 2021

אחד עשר כפרים הם הישג נאה בשביל חודש אחד, וג'יגמה גאה בו מאד. מאות רבות של אנשים ששמעו על הנגיף המשתולל בחוצות ולמדו לשמור ממנו מרחק. הדרך נמתחת לפניו, מחייכת כמו שביל קסום שבסופו מגיעים הביתה. לטימפו הבירה, לארמון, למשפחה ולילדים.

הדרך נמתחת לפניו, ארוכה כמו ימי הבידוד שיצטרך לעשות במלון בטימפו לפני שיוכל לשוב באמת הביתה.

החיוך נושר לאיטו מפניו של ג'יגמה ומשהו ממצב רוחו הטוב נשחק. אחר עשר כפרים הם הישג נאה, אבל על פני הממלכה הקטנטונת שלו משתרעים עוד רבים-רבים כאלו, נחבאים אל ההרים, ממתנים.

יש סיכוי שמשהו יקרה, בכלל, מהמסע חסר הסיכוי שלו?

האם עמלו הכפריים הנבערים לשמר את ההנחיות שטרם לשנן להם שוב ושוב?

האם מישהו באמת נוסע למרחקים רק כדי לעבור בדיקת קורונה?

האם יש מבין נתיניו מישהו שיכניס את עצמו לבידוד מרצון, בלי להבין, רק כי כך אמר המלך?

השביל ארוך, בקצהו מתחיל יער. על שפת היער עומד איש עם

פני ילד, מתייפח כתינוק.

של ג'יגמה,

המורה הזקן

י ו ר ש

חֲבוּקָה
בְּזָרוּעוֹת שֶׁל צוּי
וְחֻקָּה
צְרוּבָה -
מִלְבֵּן וּמְטָהֵר.

אֵשׁ שְׁחָרָה תוֹקֵד
בְּעוֹרֵק הַחַיִּים
וְהֵיטָה לִי לְאוֹת.

העצר בן התשע, טען שיש לו זיכרון מופלא לפרצופים ולשמות, ושלושים ושתיים שנה מאוחר יותר עושה הוד מלכותו במתנה הזו שימוש.

"קומארי?" הוא רוכן אליו מעל גב הסוס, קולו רך, "מה קרה לך?"
"המלך?" לוחש הכפרי ומרים אליו עיניים מלאות תום ודמעה, "זה... אני... אני... אשם..."

"אתה מה?" ג'יגמה מחליק מעל גב הסוס, אוחז את רתמותיו בידו. מתקרב לאיש האומלל.

"אני הדבקתי את כל הכפר", לוחש קומארי, נכלם, "הייתה לי עבודה, לא יכולתי להישאר בבית, חשבתי שלא יקרה כלום..."

"וקרה", מבין הוד מלכותו.

קומארי מהנהן בעצב. "שלושים ואחד אנשים לא

מרגישים טוב, חלק עשו בדיקה בעיר וחלק לא.

יש אנשים שבקושי נושמים, גם ראש העיר

נדבק. הוא ממש חולה, אתה חושב שהוא

ימות?" הוא נושא עיניים מבועותות אל המלך.

"אני לא יודע", עונה ג'יגמה בכנות.

"אני חשבתי שלא יקרה כלום", חוזר קומארי, כל

האשמה שבעולם בקולו. "אני רק איש אחד, מה כבר

יכול איש אחד לעשות?"

ג'יגמה מביט אל האופק הרחוק, אל המקום בו מסתיימת הממלכה הקטנה

שלו. איש אחד שהשאיר בארמון המלוכה את הכתר, ויצא למסע נועז או

טיפשי. מסע שמעטים כל כך הסיכויים שיצליח! כי מה, מה כבר יכול לעשות

איש אחד?

הוא מחזיר את מבטו לאיש הצעיר שלידו. איש, מלך, יער ושמש. אביזרי במה

שמרכיבים את האלגוריה של החיים.

"אולי פשוט לא מספיק הערכת את עצמך", לוחש האיש עם תרמיל המסע

המרוט, "לא ידעת כמה כוח יכול להיות לך, איש אחד."

הערה: מסעו האמיץ של המלך ג'יגמה למען הצלת בני עמו - אכן התרחש

במציאות, אך הוספתי לו צבע, פרטים ודמויות כדי ליצור עלילה.

תמר זיו
בשחלומות
מתגשמים
רק בחצי

אשה אחת קטנה
ישבה לה בגנה
הרחק אל האפק הביטה
ובלבה החליטה:
זהו! נמאס כבר!
כי כמה אפשר
לצאת מן הבית
בשביל פרנסה או עבודה
בשביל סדורים או למידה
ואפלו בגנה
אין השקט ואין כל בטח
כי ילדיה שובבים
ותוך שניה קטנה
את השטח הם עוזבים,
נעלמים.

אז מתחילים החפושים
סביבה מתרוצצים
ואת המטה היא פוגשת
רק בחלומות.
זהו! אמר היא גמרה
זהו! הכריזה ואמרה
מהיום בביתי אשב
אפסיק להסתובב
ביתי הוא מבצרי!
אך המציאות
שעולה על הדמיון
קטעה כל טביב של רעיון
והשליכה לטמיון
את התקוות לשקט,
קצת...

היא המשיכה לתזז
להסתחרר ולפזז
את המינוס לקזז
(בלי להצליח, כמובן).
לנסות למנע חרבן
מביתה האיתן
הוא מבצרה.

...
ויהי היום
נורא ואיח
הממשלה החליטה
לשלח הביתה
את כל התושבים
הפשוטים, החשובים...
ובתוכם -
את אותה אשה קטנה.
את הדלת היא סגרה
על שפתיה שיר וזמר
ביתה הוא מבצרה
עד אין קץ, תכלית או
גמר.

יום ועוד שבוע
זה הפך כבר לקבוע
היא ובני ביתה
נשמעים להנחיה:
אין יוצא ואין נכנס
אין פּרָץ, אין צוּחה,
אין סופר או ברכה
כי נמאס לה כבר, נמאס!

פסח כבר נגמר
והמתוק הפך למר.
הבית הקטן
לא חזק ולא איתן
מאים לקרס, לפול,
ממשקל צרחות הקול.
ומהכל.
מהשעמום של הקטנים
מהבלגן של הבנים
מפּטפּוּטים של נערות
ומטפוס על הקירות.
והיא בתוך
גם בטוח.
כברזזנת במטוח.
מטגנת, מבטלת,
אופה - אך לא אוכלת,
כי סביבה סובבים
המוני שובבים
כמו צרצר
בתוך ביתה,
הוא המבצר
והיא -
עם פתיל קצר
וצר לה, כה צר!

...
אז זהו, היא החליטה,
את יגונה השביתה,
ילדים ועגלה
וארוחה קלה
הליכה אחת קטנה -
והנה, היא בגנה!

אם ניקח את עניין הקמטים הוא מונח שבנקל אפשר לשים אותו בחצי הכוס הריקה. מי אוהב קמטים?! כל כך הרבה מוכנים לעשות כדי למנוע את בואם! אבל אם נמסגר מחדש את המושג קמטים ונחשוב עליו מכיוונים נוספים, אזי נבין שבקמטים זוכה רק מי שמגיע לגיל...

מנומשת, שחיה די בשלום עם נמשיה, פעם היא אמרה לחברה של אמה שמנומשת גם כן, 'איזה כיף לך שאת כבר התחתנת ויכולה לכסות את הנמשים במי-קאפ, אני עוד ילדה ולא יכולה'. כששמעתי את זה חייכתי לעצמי - כמה מתאים לה להתחכם ולומר מה שבליבה. אבל כמובן שבעיני סבתה היא הכי חמודה בעולם עם הנמשים, וכנראה גם בלעדיהם. ונחזור לסיפור על הנמשים, אני ממש אהבתי את הסיפור - איזו סבתא חכמה לנכד חכם גם הוא. בעצם, הסבתא לקחה את הנמשים והפכה אותם ממשוה שהצטייר כלא יפה ואפילו מעליב, לסוג של קישוט, יתרון, מי שיש לו נמשים - זכה שקיבל אותם. מתנה שהיא לא קיבלה אפילו שמאוד רצתה. והילדון החכם הפנים ממש מהר את המסר והשיב לה באותה מטבע, על הקמטים.

אם ניקח את עניין הקמטים הוא מונח שבנקל אפשר לשים אותו בחצי הכוס הריקה. מי אוהב קמטים?! כל כך הרבה מוכנים לעשות כדי למנוע את בואם! אבל אם נמסגר מחדש את המושג קמטים ונחשוב עליו מכיוונים נוספים, אזי נבין שבקמטים זוכה רק מי שמגיע לגיל... ואם מגיעים לשם זאת כבר זכות... אז יקל עלינו להכניס את הקמטים לחצי הכוס המליאה. כמובן שככל שנביט על דברים, אירועים, במבט חיובי הכוס כבר לא תהיה חצי היא תתמלא הרבה יותר מהר.

החיים המבט השתנה לחלוטין. קראתי סיפור חמוד על סבתא שיצאה לגן חיות לבילוי חוויתי עם נכדה בן העשר. הם טיילו להנאתם, משוחחים וצופים בחיות, לפתע הם גילו שליד הכלוב של הנמר עומדת מאפרת ומציירת על פני הילדים פרצוף של נמר. הם נעמדו בתור כי הילד החמוד חפץ שגם לו יציירו על פניו. בעודם ממתינים פנה אחד הילדים שבתור אל הנכד ואמר לו: איך אתה רוצה שיציירו על הפנים שלך? הרי כל הפרצוף שלך מלא בנמשים, ואיפה יש מקום לצייר? הנכד נהיה נבוך והשפיל את ראשו מרוב עלבון, הסבתא רכנה לכיוון נכדה, ליטפה אותו ואמרה לו: אל תדאג חמוד שלי, אני מאוד אוהבת נמשים בכלל, ואת שלך בפרט. כשהייתי ילדה קטנה חלמתי שיהיו לי נמשים כי נמשים זה מאוד יפה. היא נשקה אותי וליטפה את נמשיו, עיני של הילד אורו - מה, באמת, רצית שיהיו לך נמשים? בטח! ענתה לו הסבתא, איזו שאלה. תן לי דוגמא של דבר אחר שהוא יותר טוב מנמשים. הנכד חשב לרגע הסתכל במבט חמוד בפניה של סבתו ואז לחש ברוך, קמטים יפים יותר מנמשים.

כשקראתי את הסיפור הזה חשבתי על אחת מהנכדות החמודות שלי, [איך לא?], מעניין שבנושא נכדים הרבה יותר קל לראות את החצי המלא, וזה ממש נושא לכתבה נפרדת, הם כל כך מושלמים בעיני הסבתות!]

רק חצי?

חני אליאס | יועצת רגשית וכותבת תוכן

תמיד אמרו לי שעליי להסתכל על חצי הכוס המלאה, אבל אם היא מלאה רק בשליש או רבע והשאר ריק? אני זוכרת את עצמי ילדה קטנה שמביטה על העולם ובודקת... כבר אז עברו לי מחשבות על הכוס המדוברת, כמה היא מלאה? למי היא מלאה יותר ולמי פחות...

עד היום אני בודקת, אך ככל שגדלתי בשנים למדתי להסתכל במבט אחר על תכולת הכוס.

ומה באמת נחשב לחצי שווה. אין ספק שבמהלך

במבט חיובי או שלילי, באדישות או בהתרגשות-
ההסתכלות שלנו על המצבים הנתונים נתונה
לבחירתנו לחלוטין, והבחירה היא זאת שמכוונת
את העדשה למקטינה או למגדילה, ובאיזה צבע
נראה את המציאות ועוד...

אז איך עושים את זה? קל לכתוב, קשה לבצע. נכון?
הכול עניין של הסתכלות, מבט על החיים.
יש מציאות קיימת, נתונה, איך אנו נראים, מצב כלכלי
[כמובן - השתדלות וכו'], מצב בריאותי, תנאי מגורים
ועוד... מה שנותר לנו לבחור זה איך להביט על
הדברים.

במבט חיובי או שלילי, באדישות או בהתרגשות
- ההסתכלות שלנו על המצבים הנתונים נתונה
לבחירתנו לחלוטין, והבחירה היא זאת שמכוונת את
העדשה למקטינה או למגדילה, ובאיזה צבע נראה
את המציאות ועוד...

אבא שלי שיחי' עמו"ש בבריאות איתנה, ניצול שואה,
מספר בעיניים בורקות על זיכרונות הילדות שלו מלפני
השואה, על סגנון החיים, על בית המגורים בו גדל,
על האוכל הטעים ועוד... אינני יודעת, אך ייתכן שזה
באמת היה כ"כ נפלא כמו שהוא מתאר. מה שחשבתי
זה שהמון פעמים אנחנו מעריכים ומתרפקים על
דברים שכבר לא קיימים ומתגעגעים אליהם מאוד.
פתאום מעריכים את הדבר שכבר נעדר מחיינו -
מאוד.

מתי אנו מאוד רוצים משהו? כשכבר אין לנו אותו. אז
מתחילים לחוש בחסרון הדבר ומעריכים אותו הרבה
יותר מאשר בזמן שהיה לנו את הדבר. לדוגמא:
בואנה נתמקד באיברי הגוף שלנו שלכאורה נראים,
לי לפחות, כמובנים מאליהם, כשהכול מתפקד כראוי

- ברור, ככה צריך להיות. מה קורה כשיש חתך, פשוט
אפילו, באצבע וקשה להתנהל כך? או חלילה, שבר
ביד או ברגל, אחרי טיפול שיניים כשקשה לאכול
ולדבר? כשיש דלקת בעין - קשה לנו לראות, רק
כשהכול חוזר לקדמותו ואפשר כבר לתפקד, מגלים
את הפלא.

כמה נוח כשהאיברים ממלאים את "תפקידם" וזוכרים
להודות לה'. אך מה לעשות ולטוב מתרגלים מהר
ושוב המציאות השגרתית גורמת לנו לשכוח להתפעל
ולהודות לה'?

מה שנותר לנו כדי לראות ולחוש את ה**חצי** המלא זה
לתרגל הודיה לה' כמה שיותר פעמים ובכמה שיותר
זמנים עד שזה יהפוך לנו להרגל.

אשתף אתכם בחוויה לא נעימה שעברתי. לפני
כעשרים שנה חליתי במונו, לא נעים זאת מילה עדינה
לתאר את מה שהרגשתי. חשתי נורא ואיום, חולשה
נוראה. שלושה חודשים לא ממש תפקדתי וגם לא
יכולתי לאכול כלום, כך שלא היה לי ממה להתחזק.
קיבלתי זריקות b12 שהיו אמורות לחזק אותי, אך לא
ממש הרגשתי שיפור. תחושת חוסר האונים הייתה
נוראה. היו לי ילדים קטנים וממש לא היו לי כוחות
לטפל בהם.

חייתי בתחושה הישרדותית וכשחלפו לי מחשבות
מיאשות, והיו הרבה כאלו, הדומיננטית שבהן הייתה
השאלה - זה יעבור המונו הזה או יישאר לנצח???

[חלילה!!!] היה לי גם חלום ביעותים שפקד אותי
מידי מספר לילות - בתקופה בה שכבתי רוב
היום במיטה היינו לפני בר המצווה של בני
הבכור והחלום ה"נורא" היה שנגיע כולנו
לבר המצווה לבושים בבגדי יום חול כי
לאימא לא היה כוח לצאת לקניות.

תודה ששאלתם, החלום ב"ה לא
התממש והיינו הדורים ויפים ממש.
בתקופה הזאת היה לי מאוד קשה
לראות את **חצי** הכוס המלאה,
כשהתאוששתי ב"ה ראיתי גם
ראיתי את **חצי** הכוס המלאה. לא
אשקר ואומר שמאז אני מתמקדת
רק בראיית הטוב. כן אומר שבס"ד
גדולה זה קידם אותי לכיוון הזה.
ברור שיש נפילות בדרך, אבל כל
עוד אנחנו חיים ב"ה ובריאים אנחנו
בדרך ויכולים להשתפר בהכול.

מאחלת לכן קוראות יקרות, [אם הגעתן
עד לפה - צל"ש] שהכוס שלכם תהיה מלאה
ותעלה על גדותיה בשפע של טוב, המון אושר ושמחה
ואם חלילה זה לא יהיה ככה... אז תמיד נשארת לכן
האופציה לראות את **חצי** הכוס המלאה ואת זה,
מבטיחה לכן, תמיד אפשר לראות. תנסו, והרבה
הצלחה.

נכון, אני רוצה עוד ואקבל עוד בעזרת ה', אבל קודם כל אני צריכה להבחין ולראות את מה שכבר יש לי, את מה שממלא בחינניות כה רבה את כוס חיי.

להבין שאני לא מושלמת. שרק בורא עולם מושלם בתכלית השלימות. הרבה תובנות משנות חיים טמונות בהבנה הפשוטה, ובד בבד הגאונית הזו. ככל שאתאמץ וארצה לא אוכל להיות מושלמת. אוכל להגיע הכי קרוב שאפשר אם רק ארצה- בעזרתו יתברך, אוכל גם להרגיש שלמה עם החצי ולהשלים עם עצם העובדה שאני רק בת אנוש, אבל מושלמת - לעולם לא. וממילא, אני מבינה שאני יכולה לטעות. לא תמיד אני צודקת, ואולי בדרך כלל לא. לא הכול אני יכולה וצריכה להבין. שום דבר לא בשליטתי. כל מה שיש לי בחיי הוא מתנה גמורה מאת הבורא יתברך. כן, גם ה'חציים' הלא שלמים בחיי, שלאחרים גם הם חצויים. ואם הבנתי את זה, הבנתי הכול. הבנתי את משמעות החיים. הגעתי לחצי המלכות בצורה הכי שלמה שיש. אני בתו האהובה של מלך מלכי המלכים. המלך הכי מושלם שיש. ומקבלת אני עליי את מלכותו השלימה ללא עוררין. כי אם הוא שלם - אני, שנבראתי בצלמו, לפחות חצי שלמה, אבל עדיין שייכת למושלת המלכות. חצי מלכות.

מי דירג את סולם האושר כפי ראות עיניו? מה שלי, בעיניי, נראה חצוי - לאחרת זהו רק חלום. מה שבעיניי נראה חסר, בעיני השנייה - מלא עד אפס מקום. ברור שאני רוצה יותר. נולדתי כדי לרצות, ואני חיה כדי להגשים את עצמי, רצונותיי וחלומותיי וכדי להתקדם הלאה. אני מחויבת כל חיי לשאוף ליותר. אבל, זה לא סותר את ההבנה הדקה והכל כך חשובה הזו של "אני חייבת קודם כל להכיר בעובדת הקיום של החצי הקיים". יש לי המון דברים שמרכיבים את החצי הכה מושלם הזה. נכון, אני רוצה עוד ואקבל עוד בעזרת ה', אבל קודם כל אני צריכה להבחין ולראות את מה שכבר יש לי, את מה שממלא בחינניות כה רבה את כוס חיי. יש לי נטייה להנמיך, להקטין, את כל הטוב שכבר יש לי, ולהעצים בכמה ממדים את כל מה שנראה בעיניי כפחות טוב. אם לא אאמין ולא אסכים להבין שיש לי כבר חצי, לעולם לא אוכל להיות שלמה. כי רק חצי ועוד חצי הופכים ביחד לשלם. בתנאי שהם קיימים וגלויים לעין. שהם מורגשים ונוכחים בחיי. כל כך הרבה שלימות ומלכותיות קיימות ביכולת להיות חצי.

מוריה מלכה כהן

שילוב מלכותי ונוצץ רק למי שמבין. כן, גם בחצי יכולה להיות מלכות. והיאך יכולה להיות מלכות, שלימות, בחצי? היאך אוכל לשמוח במשהו שאינו שלם, חצוי? הרי כל חיי אני שואפת אל השלימות, אל ההשלמה עם עצמי ועם חיי, שבמילים אחרות מוגדרת כ"המרדף אל האושר". ואני רצה ומתרוצצת, ולשנייה לא עוצרת לחשוב. מי קבע מהו החצי ומהו השלם? מי הכניס לתבנית כה מצומצמת חיים כה מלאים ?

עד,
שלא רוקנתי נפשי
מגעגועי
אהבתי

עד,
שלא חפצה נשמת
ברצונותי
ביחידי

עד,
שלא מלאתי רוחי
בתפלותי
טהרי

עד,
שהכנתי עצמי לכבודך
באפיקי זרם חפצך
ותשוקתי -
תשוקתך

עד שלא,
קרבותי לבי לקדשתך
עד עכשו,
מכאן זה רק אתך

עד עכשיו

ליבא אסתר מולדבסקי

הנטייה הטבעית שלנו היא לא להסתכל על המקומות המורכבים, הסיטואציות המביכות והמבזזות והחסר העמוק. זה כואב מדי, ומעמיד אותנו בחוסר אונים ואיבוד עשתונות.

אמיתי שהולך לאיבוד.
”טוב מאוד לשפוך את הלב לפני השם יתברך מחש כמו ששופכים את הלב לפני חבר טוב אמיתי” (כוכבי אור, אנשי מוהר”ן ד’).

כל יום מחדש קורא לנו ה' יתברך, לבוא אליו עם כל מה שיש ואין, להביא את עצמינו ואת הקול הפנימי, האמיתי השייך ללבנו באותה העת, לברר אותו, לשחרר לזמן מה את אשליית הבטחון שמקנה לנו שאון העולם. להסכים לפגוש את ה'לבד' שבחיינו, ולהאזין לתחושות של חסרון, לבכות, לקרא לעזרה, לבטא את עומק רחשי לבנו לפניו, לזעוק, לשיר או ללחוש, להשיח לפניו את כל ליבנו. לזכות לבוא תמיד אל ה' יתברך, עם כל מה שעובר ולהחזיר לו את המלכות על חיינו.

”לקבוע לו על כל פנים שעה או יותר להתבודד לבדו באיזה חדר... ולפרוש שיחתו בינו לבין קונו בטענות ואמתלאות, בדברי חן וריצוי ופיוס, ולבקש ולהתחנן מלפניו יתברך, שיקרבהו אליו לעבודתו באמת. ותפלה ושיחה זו יהיה שמדברים בו... כי הלב נמשך יותר... לפרוש כל שיחתו ואת אשר עם לבבו ישיח ויספר לפניו יתברך, הן חרטה ותשובה על העבר והן בקשת תחנונים לזכות להתקרב אליו יתברך מהיום והלאה באמת.”

כאלה ואחרים, תנאים, יכולות או היעדר יכולות, ונתונים שאין בידינו לשנותם. ואין סוף מתנות לרפד לנו את הדרך ולתת דלק להמשך העבודה. במהלך חיינו פוגשים אנו מקומות כואבים וחסרים, הרבה רעש, המולה וקשרים שטחיים המכסים על בדידות עמוקה, צמא פנימי וריק שמטשטש ע"י סבבי קניות אין סופיים ושקיות מרשרשות, כאבים חשופים שאין בסביבתנו מי שיוכל להטות אוזן, להכיל ולהיות באמת.

הנטייה הטבעית שלנו היא לא להסתכל על המקומות המורכבים, הסיטואציות המביכות והמבזזות והחסר העמוק. זה כואב מדי, ומעמיד אותנו בחוסר אונים ואיבוד עשתונות. באינסטינקט אנו בורחות מהמצוקה לאזור הנוחות, לחוסר איזון.

מגבירות ווליום של תוקפנות, שליטה, עצבים, כעסים, עשייה ופעילות בלתי פוסקת. ולעיתים חוסר תפקוד, אדישות, קפאון, התבוססות ברגשות עכורים ותחושת קורבנות.

אך ה' יתברך לא מוותר עלינו אף פעם, הוא רוצה אותנו איתו, קרובות יותר, מחוברות יותר, עובדות אותו באמת, ולכן המצוקה לא נעלמת לשום מקום, ואם אטמנו את אזנינו ולא התייחסנו לקריאה של ה', המצוקה רק תלך ותגדל.

במקום בו המאמץ לספור עד עשר, לנשום עמוק, להבליג או לשכוח לא צולח, והמצב הופך להיות בלתי נסבל, שם נמצא האוצר, שם טמון כוח, טוב

עד אם נחמתני

רבקי ספרא

בהשגחה אלוקית מכוונת ומדוקדקת הוריד ה' יתברך את נשמתנו האין סופית לתוך עולם מוגבל ביכולותיו, קבע ותכנן בעבורנו תכנית צמיחה, ולשם כך הכין מצע מושלם ביותר לצורך גדילתנו הפנימית, עם התנאים המעולים המותאמים דווקא לתהליך הייחודי והתיקון הספציפי של כל יחיד בעולם. מערך משפחתי מסוים, משפחה גרעינית, קרובים ורחוקים, סביבה תומכת או פחות... מכרים וידידים

בבית מלכות אמנו

"איזה יופי, היום אני בבית ואוכל לקרוא את העיתון ראשונה!" אומרת נאוה לעצמה ויורדת בצהלה לעבר תיבת הדואר, לקחת את המוסף השבועי. היא פותחת את העיתון, תוך כדי עליה הביתה, ומתחילה לדפדף.
"רגע, מה כתוב פה?" שואלת את עצמה בקול ובוחנת את המודעה הגדולה שבעמוד הפנימי.
"כתוב פה שעיריית ירושלים עושה תחרות סיפורים..." ממשיכה לקרוא ובוחנת גם את האותיות הקטנות.
"כדאי לכתוב סיפור, הפרס ממש נחמד... אבל אני? מה הקשר?" שואלת את עצמה.

קורס כתיבה יוצרת "מילות הכתיבה"

"רבקה", מסתכלת נאוה על חברתה לקורס במבט חוקר, "שלחת?"
רבקה מביטה בה במבט מוזר... "ואת?" שואלת חזרה.
ונאוה, במקום לענות, מתחמקת מהשאלה ועוברת לחברה אחרת.
"רותי, שלחת סיפור לתחרות?" שואלת בשקט.
"כתבתי סיפור, אבל לא שלחתי... לא העזתי..." עונה רותי.

יוק אמרתם בכיתה בסמינר

"נאוה, ראית את המודעה של עיריית ירושלים על התחרות? למה את לא מנסה?"
אומרת אודל, חברתה לכתה, "את הרי הסופרת של הכתה..."
נאוה מביטה בחברתה במבט מוזר. "מה הקשר שאני אכתוב? יש כל כך הרבה סופרים מוצלחים יותר ממני, סתם בושות..." צוחקת.
אבל אודל לא צוחקת. להיפך, היא משיבה לה ברצינות רבה: "את ממש מתאימה, אז מה עם יש עוד סופרים, זה לא קשור אליך."
ריקי וציקי מוסיפות: "לנסות תמיד אפשר..." ואסנת מוסיפה תבלין חריף: "מה, זה עולה לך כסף? אפילו אין דמי כניסה... ובינינו, את הרבה יותר מוכשרת ממני, ואפילו אני כתבתי ושלחתי סיפור!"
"נחשוב על זה..." מפטירה נאוה ולליבה נכנס הספק, אולי באמת כדאי לנסות?!

...

נאוה מתיישבת לכתוב. "קודם כל, אולי אכתוב את זה כשיעורי הבית של הקורס", אומרת לעצמה, "ואם יצא יפה - אשלח גם לתחרות... להפסיד, אני לא אפסיד

עצ ל...
אהיה
סופרת
חיכה נוי

"נאווה! ראית את העיתון היום? זכית!!!" צועקת רבקה לתוך אוזנה, בלי לומר אפילו 'שלום', נאווה אינה מבינה מה קורה פה. "רגע, איפה זה פורסם?" שואלת בהתרגשות ובהלם יחדיו. רבקה ממשיכה בדיבורה, נסערת כולה. "מה הכוונה איפה פורסם? היום, במוסף של סוף השבוע! נאווה, את קולטת? נהפכת לאחת מהסופרות בצבור החרדי!"

"אמא, יונתן, מיכל, איפה המוסף של השבוע?" שואלת נאווה בבהילות, "משהו ראה את זה כבר היום?"

"מה קרה, נאווה, למה את רוצה אותו על הבוקר?" שואלת מיכל בפליאה, "ממתי המוסף הזה מעניין אותך?"

"חברה מהקורס התקשרה על הבוקר... התחרות... זכיתי..." ממלמלת, לא מכילה את הבשורה המפתיעה.

"הנה!!!" פורש יונתן את העיתון בחגיגות וכבר הוא פתוח בעמוד הזכייה, "נאווה אמנן זכתה במקום ה... השני!!!" מכריז בקול.

קשה היה לנאווה להאמין למראה עיניה. היא לא רגועה כלל, היא מתחילה להתקשר לחברות ולקרובות משפחה, כדי להאמין שאכן היא באמת זכתה, ולא מישהו אחר...

"נאווה, את שומעת אותי?" קוראת אליה דודה אביגיל מחיפה מבעד לשפופרת, "ראיתי בעתון שזכית! הי, יש לנו סופרת במשפחה!" צוחקת בקול. נאווה כל כך מרוגשת, שאינה קולטת שאמת בדבר.

בליל שבת, באמצע החלום, היא מתעוררת וניגשת לעיתון שמונח על שולחן המטבח בעמוד הגורלי ומציצה בו שוב: כן, זה אני. זכיתי בפרס השני. כן, נאווה אמנן היא... סופרת!

*מבוסס על סיפור אמיתי

כלום. כמו שאסנת אמרה - זה אפילו לא עולה כסף... ממשיכה לדבר לעצמה ולסיפור...

אט אט הסיפור קורם עור וגידים. "דווקא מתחיל פה סיפור לא רע", מחייכת צוחקת בקול.

אמא, שנמצאת בחדרה מגיבה: "אוהו... אני ממש שמחה בשבילך, אולי באמת תשלחי את זה לתחרות?" מציעה בזהירות.

"אבל, אמא, אני בכלל לא סופרת..."

"ובכל זאת, אולי תנסו?" אומרת שוב, והפעם ברצינות.

"לשלוח? מה הקשר??? אבל תדעי - אם אני בכל זאת אשלח, אז זה רק כי כולם לוחצים עלי. אין לי שום סיכוי לזכות בכלל!!!" מכריזה.

אמא רואה שנאווה אינה בעניין בכלל, ומחליטה לא לנסות לשנות את דעתה...

לבוץ לאחר מכן. אחר הצהריים, בחדרה של נאווה.

שולמית ונאווה לומדות למבחן במתמטיקה ביחד,

אמא קוראת לנאווה לעזרה דחופה, זו יוצאת מהחדר ושולמית נשארת לבדה. לפתע שולמית שמה לב לצרור דפים המונחים על השולחן ומתחילה לעיין במה שכתוב שם... שולמית מתחילה לקרוא. הו, זה ממש מעניין... היא אומרת ושוקעת בקריאה. ואז בדיוק נאווה חוזרת לחדר.

"מ... מה, את קוראת את זה??? נאווה, מרוב הלם, חוטפת את צרור הדפים מידיה של שולמית השקועה בקריאה..."

"השארת אותי בשיא המתח!" מתחננת שולמית לקבל בחזרה את הדפים.

"את מוכרחה לשלוח את זה לתחרות!" מוסיפה בלהט.

נאווה צוחקת בקול. "מה כל כך מצחיק אותך?" שואלת שולמית, "אני ממש רצינית במה שאני אומרת". "הסיפור הזה הוא סתם שיעורי בית של הקורס, חלק ממשימה", אומרת נאווה בביטול ומשתתקת לרגע.

"את יודעת מה?", אומרת אחר רגע של שתיקה, "אשלח את זה לתחרות! אבל רק מסיבה אחת, שאמא שלי בקשה שאשלח סיפור לתחרות של העירייה. וגם, איך אסנת אמרה? זה אפילו לא עולה כסף..."

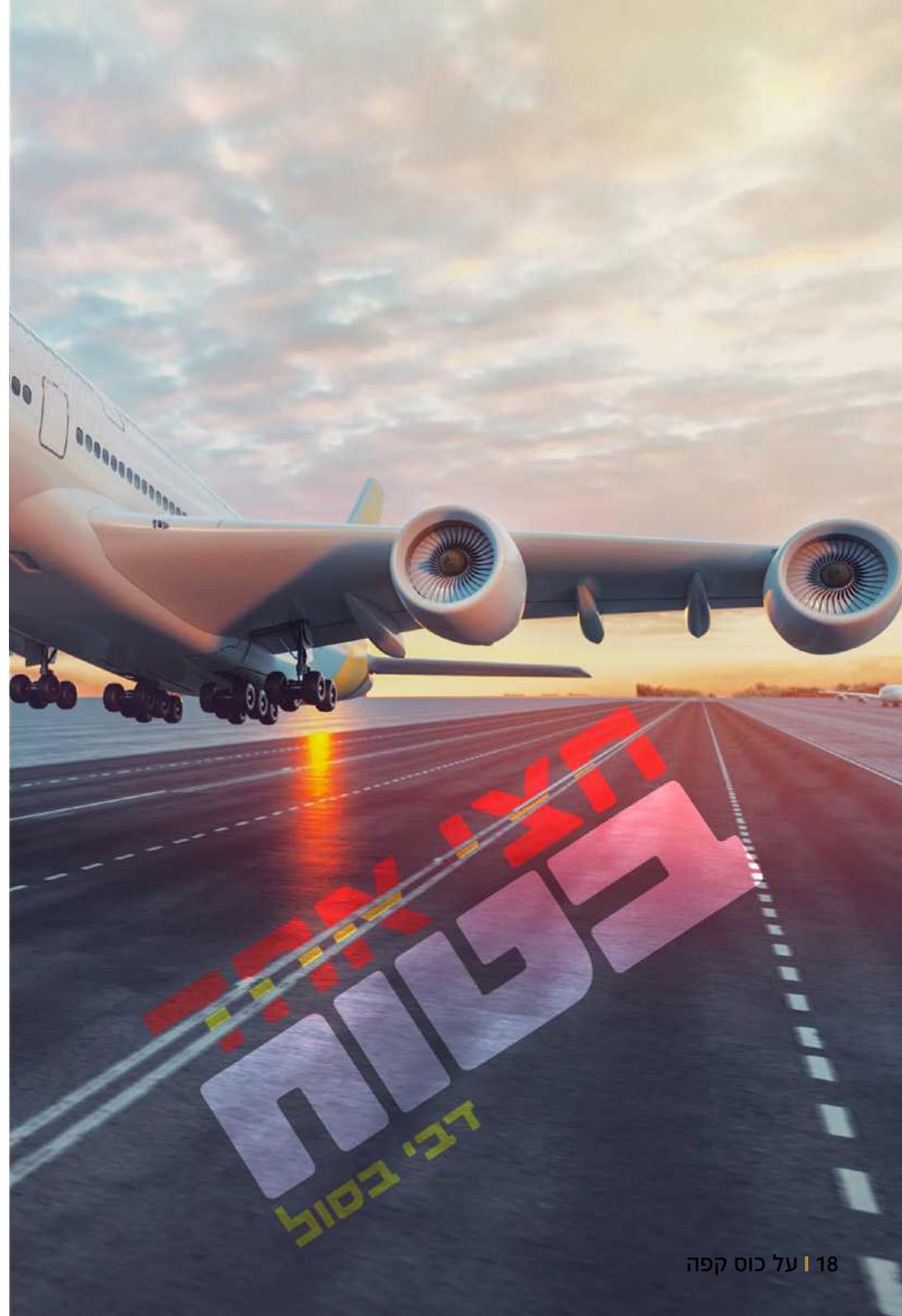
יום שלישי, לבץ בבוקר, חודש לאחר מכן.

הפלאפון מצלצל. נאווה מתעוררת בבהלה, נוטלת ידיים ולוקחת את המכשיר המונח על השידה. על הצג מופיע מספרה של רבקה, חברתה של נאווה מהקורס. מה היא רוצה בשעה כל כך מוקדמת???

"שלו-ם, מה נשמע?" פותחת נאווה בחביבות. רק שלא תחשוב שביום ששי קצר, היא עדיין ישנה. בושות!

שדה התעופה בראחס, מדריד - ספרד אייר תשפ"א

ברכיו של אליה מקפיצות את הספר שעליהן, וידו מגרדת מעל גבותיו המכווצות. ישראל שולח לכיוונה חיוך בעל שתי שיניים קטנטנות. ורק היא נאנחת. חושבת על דבר אחד בלבד. לחזור הביתה. לארץ ישראל. "תינוק אחד" היא מסיטה לו תלתל שחור מהמצח "שאתה תחייך - אני מבינה. אבל שאבא שלך יצליח להתרכז כאן כאילו כלום, כאילו הוא יושב בכולל ולא בתחנת ביניים באיזה שדה תעופה קפוא? זה - לא מובן מאליו" "מאליו" הוא חוזר אחריה, צוחק. היא נושקת לו. הוא מתחיל להראות התעניינות יתר בנעשה מחוץ לטיולון בו הוא יושב. היא לוקחת אותו לסיבוב קצר במסדרונות הארוכים של שדה התעופה. חלונות ענק, תקרת עץ בדירוג צבעים, מושבי מתכת שלא מעוררים טיפת חשק לשבת עליהם בכלל. גם היא עצמה כבר התעייפה לחכות. שמונה שעות טיסה מאחוריהם. שלוש שעות מלפניהם. די, רוצים כבר הביתה! שני שולפת מהתיק חבילת במבה כחולה. מגישה אותה לישראל הצוהל. שילכלך את כל העגלה, כולל התיקים התלויים על צדדיה, העיקר שיהיה רגוע. בתום שעה וחצי הם מיצו את כל התעסוקות האפשריות ושאין, סדרו את התיקים ובדקו שכל הדרכונים והניירות שוכנים בהישג יד, הם קמים לעבר שער הכניסה למטוס. "עוד כמה דקות עולים למטוס, ישראלוש" היא מכינה אותו, בעיקר את עצמה. "הלואי בעוד כמה דקות" קול לא מוכר מתערב לשיחתם. ??? שניהם מסתובבים. גבר בעל חזות לא חרדית בעליל עומד מאחוריהם. "מה זאת אומרת?" אליה מסתכל בו במבט שואל. "זאת אומרת שעכשיו הודיעו שהטיסה לישראל התבטלה" "שהטיסה לישראל מה?" "התבטלה, אחי. שמעת טוב. התבטלה" ויחד עם הטיסה התבטלו עוד כמה דברים. הסבלנות של ישראל בעיקר. ושל שני עוד יותר. אם רק הייתה יודעת מה מחכה לה... סבלנותה לא הייתה מתבטלת כי

בנוסף לפרט זה, הייתה בעיה אחרת, משמעותית לא פחות. כל הדלתות, האורות, הברזים, היה חשמלי. ויום חמישי היום, פרושו שאת השבת הם לא יוכלו לעבור כאן. ושוב לקחו עמם את כל המזוודות, התיקים, העגלה, ואת עצמם העייפים מקום להיות בו.

לחפש ויצאו

ושוב מצא אותם הערב, פורקים את הכבודה בפתחו של מלון אחר. הפעם רק הדלת הוותה מכשול חשמלי, אבל עם זה אפשר להסתדר. "הם לא יכולים לנטרל לנו את הנעילה האוטומטית, נצטרך להשאר כאן כל השבת" ועוד לא גיליתי לך שהשבת יוצאת בעשרים לאחת עשרה בלילה. יהיה לזה זמן. גבותיה של שני מתרוממות. נו, באמת כל השבת לא לצאת מהחדר! זה מה שיש להם להציע?? "אה" היא צונחת על הספה האדומה "ואנחנו אמורים להסכים?" "מסתבר".

...

"כאן, כאן גרשו את אבותינו" אליה נאנח לעצמו. כיכר ה"פלאזה מיור", המקום בו נאספו אז היהודים בגירוש ספרד, קבלה אותם קרה והומה. "וכמה אני מרגיש כאן זר..." הם התיישבו באחד הספסלים הצדדיים. "תגיד לי למה" שני נדנדה את העגלה. ישראל המשיך לישון למרות הקצב קצר הרוח של הנדנודים. "למה היינו צריכים להתקע פה כל כך הרבה זמן. בשביל מה?" "שני?" אליה הביט בה "אנחנו יודעים חשבונות שמיים?"

אם פוקעת לגמרי.

"חכי כאן" אליה התקרב אליה "אני אלך לראות מה אפשר לעשות". הוא חזר אל הגבר, שהתברר ששמו גבריאל דואני, ישראלי השוהה במדריד רבות לצורך עסקיו, ומכיר היטב את המקום ואת נהליו. קבוצת בחורים, רחוקים מיהדות גם הם, הצטרפה אליהם. "המצב הבטחוני בישראל לא פשוט" הסביר להם הפקיד מאחורי הדלפק "הנתב"ג שם נסגר כל שלוש שעות, וגם כשהוא נפתח - שום חברה לא מוכנה להסתכן" אהה. סיבה מוצדקת. ותודה לבני דודינו הנחמדים. ועכשיו? מה הלאה?

"אני מבין שהחברה תממן לנו אכסניה ומזון לימים הקרובים?" דואני ניסה להיות עיניני.

"מצטער, זה לא מה שמוסרים לי כרגע"

"אז מה אנחנו אמורים לעשות עכשיו???" הבחורים התלהטו. חלקם הצטודדו בצד, מנסים למצוא פתרון.

משטרה ונציגי חברה בכירים הוזעקו לזירה. המהומה שהחלה במקום לא הצליחה להשיג שום אקט אדיב מצדם.

"יש לכם שתי אופציות" סיכם הגבוה מבין נציגי החברה "או להשאר כאן בשדה התעופה עד הטיסה הבאה, וזה יכול לקרות רק בעוד שבוע, או לצאת ולקחת את הסיכון שהפסדתם את הזכאות ותצטרכו לשלם שוב עבור הטיסה" ולכו תסתדרו עכשיו אתם וכל משפחותיכם בישראל הדואגים לכם ואתם להם. העיקר, אין לכם יותר מה לחפש כאן.

...

רחובות האבן נדמו לשני כלקוחות מתוך ספר הסטורי ישן. כאן הם אמורים לעבור את הימים הבאים? ליד חנויות ומסעדות גוייות? היא סגרה את החלון בחזרה. אם לא מצבם, היו כאלו שהיו ששים לבקר ב"קסקו אנטיגואו" - העיר העתיקה של מדריד. לישון לילה במרחק חמש דקות מהארמון, המשמש עכשיו כמוזיאון, לצעוד ברחובות אבן תכולים, להכיר את הארץ הזו מקרוב. אך גם קרוב כל כך אל ה-- כנסיות.

יום קודם שלח אביו של חבר של החברותא של אליה, המתגורר כשלוש שעות ממדריד, מונית לאסוף אותם משדה התעופה אל המלון "גרן מדריד" לילה אחד הם היו שם, וזה הספיק להם. ולכיסם.

אנחנו, את החצי שלנו, עשינו. החצי השני, אולי יתגלה לנו בעתיד. ואולי לא. אבל גם החצי שכן עשינו - שהאמנו שאם זה מה שהשם זימן לנו, זה מה שהכי טוב בשבילנו, זה כבר שווה בפני עצמו.

“אמן” של שני. רק.
אליה מסתכל על הקשיש. מנסה לתפוס זיק בעיניו.
ולא. הקשיש לא מתרגש. לא נזכר באבא, ולא בסבתא רבא. הברכה של אליה לא מניעה שום מיתר בליבו. שום ניצוץ יהודי לא נדלק בפניו. אם בכלל קיים בו אחד כזה. אולי הוא פשוט, גוי.
האיש נח לצדם עוד כמה דקות. אחר כך מסדר את תיקו.
ספר נוצרי מציץ ממנו.
הוא קם ללכת ואליה נושף בלי משים. משפיל את מבטו.
“בואנוס דיאס” מנופף להם הקשיש וממשיך בדרכו.
ושניהם חושבים אותו דבר בדיוק.
חשבת שהנה לך הרפתקה, אה? אליה סונט בעצמו
“חשבתי שהבנתי למה התגלגלנו עד לכאן...” גם שני מאוכזבת.
שקט ביניהם. הם מקשיבים לקור שמעיפה את ציציותיו של אליה, ושותקים.
“את יודעת מה, שני? אליה קם פתאום, ולשני הוא נראה כמו בחור תוסס ומלא מרץ נעורים. זה מצליח לחייך אותה. “אתת יודעת? אני כן מבין. אני מבין שלא תמיד אני מבין... אני מבין שאני, את מה שהייתי צריך לעבור, עברתי. מה שהייתי צריך לעשות, עשיתי” הוא מתיישב שוב “אולי אף אדם לא ברך במקום הזה והברכה שלי הייתה התיקון, אולי. ואולי לא.
אולי עוד נדע למה הגענו עד כאן, ואולי לא.
אנחנו, את החצי שלנו, עשינו. החצי השני, אולי יתגלה לנו בעתיד. ואולי לא. אבל גם החצי שכן עשינו- שהאמנו שאם זה מה שהשם זימן לנו, זה מה שהכי טוב בשבילנו, זה כבר שווה בפני עצמו.

(מבוסס על סיפור אמיתי)

“לא, אנחנו לא יודעים, אבל אליה” היא עזבה את העגלה, מתוסכלת “תבין שאין לי כבר כוח”

“אני מבין” ועוד איך. לו עצמו לא קשה?
“בשביל מה היינו אמורים להתגלגל לפינה נידחת כזו? לעבור ממלון למלון, להתקל בקשיים על כל צעד ושעל, בשביל מה? בשביל מה לעבור את הימים האלו בספק מתי בכלל נוכל לחזור הביתה, מה, מה יוצא מזה?”
“שני, את כועסת?”

“כן. לא. לא משנה” דמעות זלגו לה על החצאית. היא אמורה לשמוח בזזה? היא אמורה לרקוד מאושר ולהודות על כל רגע שהיא כאן, רחוק מהבית? אולי, אבל זה גדול עליה עכשיו.

“זה קשה לשנינו, תאמיני לי שגם אני לא מבין, אבל את יודעת מה?” הוא ניסה לעודד אותה “אולי עוד נבין... אולי כמו בכל הסיפורים פתאום יקרה איזה משהו פלאי ונצחק על עצמנו, על שלא הבנו, שכעסנו...”
שני העוותה את פניה בחצי חיוך חצי גיחוך. “נראה”.

...

קשיש מלווה בכלבלב לבן קטן התקרב לעברם. הוא הביט בהם מופתע.
הוא התיישב על קצה הספסל, ליד אליה. אליה זז אוטומטית, מעט הצידה.
“חודיוס?” (יהודים) שאל בחביבות וקשר את כלבו אל המשענת.
“אהה” אליה השיב בהברה אוניברסלית. קורץ לשני.
הנה. ככה מהר הם רואים את הסימן? ככה מהר הם יבינו את הסיבה?

“אבייס טומדו אלגו אוי?” (שתית משהו היום?) הוא פונה אליו.

אליה מהנהן בחיוך. פניו של בן שיחו תקועות בתוך תיקו הגדול. הוא מחמיץ את ההנהון. שולה מתוך התיק בקבוק מים סגור.

“טומה, טומה” הבקבוק מחליף ידיים.
אליה פותח את הבקבוק. מוזג לכוס חד פעמית שלקח מהעגלה ועוצם את עיניו. יופי, אליה. תעשה את זה הכי אמיתי שאפשר, הכי יהודי שאפשר...
“ברוך.. אתה.. שהכל נהיה בדברו”

יום אחד...

תמר זיו

יום אחד חשבתי
איזה נס יש לי
שיש כזה דבר - מיחד
שקוראים לו "יום אחד".

ואז גם אקים את כל
ההבטחות
שהבטחתי אי פעם (אך הן
הפכו לנטפחות).
או אז גם אתמודד מול ערמת
המסמכים
לתיק ולזרק (ולפנות מקום
לנוספים).
גם מדפי הבגדים יזכו לעדנה
מה לשלח לגמ"ח, או ללבש
עוד שנה.

יום אחד (כן, באמת!)
כבר לא אפחד להתעמת
מול פנות אפלות מתחת
למטה
שמחביאות את התיקון שנגזר
דינו למיתה.
ובאותו יום, אולי
(או ב"יום אחד" אחר)
אחליט להשתנות ולהפסיק
כבר לאחר.

אולי בפסח, אולי לפני,
אולי בחגים (אך בינתיים -
"אחרי")
כן, יום אחד,
עוד אעשה את הכל...
אז תגידו אתם:
האין זה נס גדול
שיש "יום אחד"?

רבה זווני

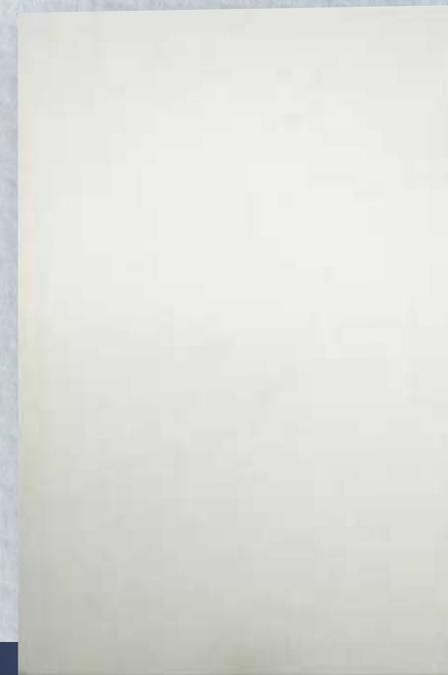
חווית ציור
משחררת

שלום לכולכן,
שמי רבקי רוקח. אני שמחה להצטרף בעזרת
השם וללוות אתכן במדור זה עם סדנת
ציור מרתקת, לנשים ונערות שרוצות לתת
חופש יצירתי וביטוי אישי. לכל מי שרוצה לרפא,
להכיל ולהתקרב מחדש אל עצמה.
בהנאה!

אז מה צריך?

- קנווס בגודל הרצוי
- מכחולים עבה ודק
- עדיף עם שיער איכותי, שלא ינשור שיער
- צבעי אקריליק
- הצבעים הדרושים: כחול, לבן, אדום, שחור

1

קנווס בגודל הרצוי

2

שלב ראשון נשרטט את הקו האופק של הים ואח"כ את גבול הגבעה עם עיפרון

3-4

3-4. נתחיל מלמעלה ללמטה, כחול עם מכחול עבה, נערבב כחול ואדום וניצור סגול ונצבע שלב הבא בסגול, אח"כ נצבע באדום.

שלב נוסף: נערבב אדום ולבן וניצור ורוד, נצבע את שלב האחרון בשמים בצבע ורוד. בין צבע לצבע נטשטש, שלא יראו את המעבר בין צבע לצבע,

5

ועכשיו לים: נתחיל
מלמטה ללמעלה
כחול, סגול אדום וורוד.

6

בין הצבעים נטשטש
במעברי הצבע.
בגבול של קו האופק
נוסיף גלים לבנים וקצף...
ניתן להוסיף בים, גלים
עם צבע לבן.

7

ועכשיו לגבעה: נצבע
בשחור עם מכחול
בינוני בגבול נוסיף דשא
עם מכחול דק.

8

נתחיל בקווי מיתר של
הגזעים עבים אח"כ
ענפים דקים במכחול
דק.
בסוף ניתן לעץ צמחיה
עשירה בטפיפות צבע
שחור באזור הענפים
הטפיפות נעשה במכחול
עבה ועדיף ישן.

חוויה בלי נשכחת תני לחיים צבע צוירי לך אומנות

פרויקט פעילות קיר
בשיתוף התלמידות ליצירת
קישוט קיר מושלמת
ממגוון חומרים

סדנאות ציור
במבחר גדלים ורמות
מעצים, משחרר ומאתגר

סדנאות אומנות
פסיפס, בטון, עיסת נייר ועוד
יחודיות, חוויתיות ומרתקות

ערכות יצירה
מפסיפס, בטון ואומנות
הכולל הוראות

מחירים
נוחים

נסיון רב
ומקצועיות

שעתיים
של חוויה
משחרר

מחנות
נופשים
קיטנות

בתי ספר
סמינרים
וקהילות

לפרטים והזמנות
053.3144699

לקבלת עידכונים
וקטלוג למייל:

3144699@gmail.com

פסאות

עיצוב קירות | קורסים | סדנאות אומנות

קורסי נשים | חוגי נערות | הפעלות לקבוצות ואירועים

“חמש דקות לעלייה לבמה”, שרה טפחה על שכמה של נעמי כשחיוך מרוגש על פניה.

המאפרת והמלבישה סיימו טאצ'ים, אחרונים כששרה מאיצה בהן בטון לחוץ לשחרר את נעמי, פניה של זאת היו מרוגשות ומאירות באור מיוחד, בדיוק כמו לפני כל הופעה. “בואי, נעמי, עולים”, שרה הושיטה לה כף יד חמה והן עלו במדרגות השחורות שמובילות לבמה, “נעמי איתי, כבר ליד הווילון”, לחשה לפומית אוזניות הקשת שלה כשהיא עוזבת את נעמי בחיוך, נותנת לה רגע לעצמה.

נעמי שפשפה ידיים זו בזו, ממלמלת פרק תהילים קצר בעיניים עצומות, שרה, מלמטה, מסמנת לה שנותרה דקה אחת לעלייה, היא מחייכת ונותנת לרגש הטהור שעולה בה, להתפשט לכל הגוף.

היא נושמת נשימה ארוכה ונושפת אותה בשלווה, אחחח... איזו הרגשה... כל הופעה מחדש היא מתרגשת כאילו הייתה זאת הפעם הראשונה שלה מול קהל, התחושה המלטפת כשהיא רואה את מאות הנשים שבאו לצפות בה, ללמוד ממנה, להתרגש אתה, לחוות עימה רגעים שלא ישכחו. הווילון נפתח ונעמי עומדת שם, מחויכת, האור המסנוור מטשטש לה את הקהל והמיקרופון בלב הבמה מושך אותה אליו. היא פוסעת באיטיות כשתשואות מכל רחבי האולם, גרמות לליבה להתרחב, האנרגיה נכנסת בה בעוצמה והיא מתחילה לשיר, להתרגש ולהיזכר...

...

נעמי חוזרת הביתה אחרי יום לימודים ארוך, הבית הקטן חשוך, הוריה בעבודת יומם ושלומי מאושפז.

הראש שלה כואב, היא עייפה, אין לה כוח להסתכל לבלגן בעיניים. כל מה שהיא רוצה עכשיו זה לצאת החוצה, לברוח מהכאב שהבית גורם לה, להתעלם מהמטלות הרבות שכיתה ט' מחייבת אותה, ומאין-ספור התפקידים שמונחים על כתפיה.

נעמי לא חושבת הרבה, היא זורקת את הילקוט שלה בפינת הסלון ויוצאת מהבית. האוויר בחוץ מאוורר לה את הנשמה, הרוח הקלה מעיפה את שערותיה לצדדים והשמש הנעימה גורמת לה לחייך חיוך נדיר.

הבית שלהם, הממוקם בסוף השכונה, מלכד סביבו נוף חלומי; צמחייה פורחת, שקט ושלווה. כל מה שנעמי צריכה כדי לשכוח מכל מה שלא עושה לה טוב; מהבדידות, מהקושי לחיות בבית מתפורר ובלי אגורה אחת מיותרת, מהמורכבות בלהיות אחות של שלומי המתאשפז חדשים לבקרים, ומהכאב בלהיות בת להורים שעובדים מצאת החמה עד צאת הנשמה.

נעמי מתיישבת על סלע מול הנוף, תולשת דשא מהאדמה ומשחקת בו בין

חצוי- שלום

ליבא אסתר מולדבסקי

אלוקים לא צריך אותה מושלמת, לא רוצה סרע, הוא רוצה מציאות; להרגיש את נעמי האמיתית, שנקרעה, נשברה ונחלקה לתמיד. זה מה שבורא עולם מצפה ממנה.

הזיכרונות, הימים הטובים..."
"תבני שמדובר פה בסכום כסף שיכול לעזור לנו מאד."
"אהה, וגם בית בפרויקט, בכלל לא רע..."
"מה שבטוח הרבה יותר טוב מהחורבה שלנו."
"נראה לי שהחלטנו."
"החלטנו. אנחנו מתפנים מהבית, עוברים למרכז העיר."
"שה' יהיה בעזרנו."
"תמיד, אמן."

נעמי בלעה את רוקה, מעכלת את השיחה ששמעה בטעות. אנחנו?! עוזבים? את הבית?? מה? למה? מתי? מה יהיה איתם? מה יהיה איתה? אבא'לה בשמיים, מה קורה פה?

...

היום הזה הגיע.
מה שנעמי לא הבינה כל כך, הלך ונהיה ברור מרגע לרגע. העירייה החליטה לבנות פה שכונה חדשה, והם, התושבים היחידים באזור הזה, מוכרחים להתפנות. הם קיבלו דירה חדשה, וגם סכום כסף משמעותי, אך עדיין, קשה לנעמי לעזוב את המקום היחיד שהיא מרגישה בו שייכת, חולמת ושואפת.
היא עבדה קשה, עזרה מאד, ועשתה כל מה שאמא בקשה, ועכשיו, יש לה כמה דקות להיפרד, להרגיש פעם אחרונה את המפגש הזה בין מציאות לחלום, בין גוונים של שמיים לקשיים של שגרה, בין לב שבור לשיר של נחמה.
היא התיישבה על הסלע שנראה לפתע אומלל גם הוא, הביטה על האופק שנדמה לה רחוק מתמיד וחשה במגע העשבים שהיו פעם דשא ירוק. דמעה נשרה מעיניה, מסכמת ללא קול את כל מה שהיה המקום הזה בעבורה, בעבור חלומה, בעבור תקוותה.
לחן עצוב מושר מליבה של נעמי, לחן של רגע קרוע, של רגע שחוצה אותה לשני חלקים לא שווים בכלל.

...

זמן עבר, משפחתה של נעמי התאקלמה במקום החדש, הדירה הייתה נוחה ומתאימה, וסכום הכסף שנכנס אליהם, עזר להביא את

אצבעותיה, מבלי משים היא מתחילה לשיר, לפזם שירים שהמציאה לעצמה, מאלתרת מנגינות שמותאמות למצב רוחה, שפתיה נעות, קולה מלטף את הרקיע, ועיניה מביטות באופק הרחוק, מעלה בה חלומות רחוקים גם כן...
שקיעה צובעת את העולם, וקולה של נעמי מתמזג בו בטבעיות. הצבעים המרגיעים, מפיחים בה רגש של תקווה, של חלום, מטפחים בליבה פינה חמה של טוב, של רצון ושל פנטזיה שלא נגמרת...

...

לילה.

נעמי שוכבת במיטתה מכורבלת בשמיכה שלא מחממת מספיק את גופה הצנום. עיניה פקוחות, לחות מעט ושפתותיה נעות בשיר שקט, שיר נחמה לעצמה. היא כתבה אותו היום, ליד הצמחים, על הסלע האהוב מול הנוף, חשבה איך לנחם את עצמה, איך לתת לעצמה שמחה כשמצבו של שלומי מידרדר והוריה בקושי שורדים. היא עוזרת להם, תומכת ועושה כל מה שהם מבקשים, אבל בלב שלה יש בור חשוך שצריך להתמלא, להתנחם, אז היא כתבה לעצמה מילים שהיא אוהבת להגיד, חיברה מנגינה שהיא רוצה לשמוע, ונולד לו שיר חדש.
נעמי שרה אותו בשקט כשפניה קורנות, עיניה נעצמות, ליבה פועם בקצב השיר וראשה מדמיין את חלום חייה; הנה נעמי מול קהל עוצמתי, רמקול בכפות ידה, מבטה מרוגש וקולה נישא בחלל, מרגש וקטיפתי, מחיאות כפיים עולות מכל כיוון, ונפשה מתמלאת, שמחה.
לפתע, נעמי פסקה מלשיר, עיניה נפקחו באחת ואוזניה נזקפו בחדות. מהסלון נשמעו קולותיהם של הוריה בטון שקט, לחוץ.
"הם התקשרו היום".

"כן, אני יודעת, לא היה לי מה לענות להם".

"אני חושב שצריך לשקול את זה בחיוב".

"אבל זה הבית שלנו, הדבר היחיד שבאמת שייך לנו, הילדות של הילדים,

במעבר החציה

מיכל דהרי

ראיתי
את הצל המתנועע
את דוק הספק
המתארך על האספלט.

ראיתי
שחר ולבן
ואת האיש שחוצה את
הפסים.

וכל צבעי השקט
במעבר החציה.

אבא, אתה יודע מה קורה אצלי בלב? למה הוא כל כך כואב?

המשפחה למקום כלכלי בטוח יותר.
שלומי התחזק; כשיש לו הורים רגועים, בית בריא ורופאים
מומחים יותר, יש לו סיכוי רב להחלים.

נעמי גדלה, בגרה ולמדה דבר או שניים על החיים.
ליבה נחלק לתמיד, חלקו עדיין משוטט בינות האבנים
והדשא לשקיעה ולרקיע הכחול, שר לעצמו מילים מרגיעות,
וחולם אין ספור חלומות.

וחלקו השני נמצא כאן איתה, מתעצם בזכותה ועובר דרך
להגשמה.

היא לא תחזור להיות שלמה, החיים חלקו אותה, קרעו ושברו אותה,
לפעמים היא כמעט נמחקה, אבל רק עכשיו היא מבינה שכשהיא
שבורה - היא הכי שלמה.

אלוקים לא צריך אותה מושלמת, לא רוצה סרט, הוא רוצה מציאות; להרגיש
את נעמי האמיתית, שנקרעה, נשברה ונחלקה לתמיד. זה מה שבורא עולם מצפה
ממנה.

הרי אין דבר שלם יותר מלב שבור.
ובדיוק כמו פעם, היא מתיישבת ליד שולחן הכתיבה, ויוצרת לעצמה שיר חדש,
שיר שבור, חצוי, שיר שמסמל את השלמות שלה.

...

הקהל מריע לנעמי כששיר הסיום מתחיל להתנגן, המילים יוצאות מפיה, רצוצות,
רועדות, מבקשות.

"אבא, אתה יודע מה קורה אצלי בלב? / למה הוא כל כך כואב? / הוא קרוע ועצוב /
מהוה וחצוי

אתה מבין, אבא, שאני לא שלמה / לא רוצה להרגיש בהצגה / מוכנה להיות הכי
כנה / אבא, אני שבורה"

הלחן מרטיט לה את הנשמה, המילים מדברות מעצמן וגופה מספר את הסיפור.
הקהל מהופנט, מרוגש ואותנטי. חש את השבירות והכנות, ואת האומץ שלה.

הקרעים שבה הופכים אותה לאישה הכי מושלמת, הכי אהובה.
היא לא צריכה להיות שלמה, החצי שנותר לה בלב הוא שנמצא על הבמה, מספר

את סיפורו בלי כל צנזורה, חשוף ואמיתי.

חצוי, הכי שלם.

אל תהיי קמצנית!

שרה שלזינגר

שלום יקרה!
בבקשה, אל תהי קמצנית!
מה לעשות? בעלי אברך. אני בלימודים. המעונות התייקרו. החד פעמי
עלה. גם מחיר הנייר הדלק והחשמל, ומה לא?
הכול מתייקר! חייבים לעשות, חושבים, במה ניתן לקצץ. במה להתקמצן.

החוקרה שהיא הודיה מומחית ומחוקרת, אנחנו מחפשים פרטים אחרים.
דוגמא: הוא מצד והיא מהמכאול כמעט אל כל מה שקשה
גודה. אפשר להכניס ארון. יצאג ידי חובה.
והוא: טוב שכתב זה הרי הגפקיד שלך אשג
עצמי נעל, מה אג מבישה?
זה כל מה שהוא יכול לעזור אי? ככל, זה הגפקיד שלו, אמה אני צריכה אהודוג?
ככל ה'ג ענמאי העל עוזר היום שיש!
איך הוא יבטיש?
מה זה ענייני? מובטג לעזור. כל אחד והגפקיד שלו. אין אי זמן אהיכנס אבישג שלו.
כך זה ה'בש, אצעדי, המצוי. כנראה אצל השכנים.
אנחנו כאן **האדברה** אומדוג אהכנים מ'וג אערה. א'העג מ'ה'ומ'ום. אז באי נלמד איך
נכון אהוקי, איך נכון אהודוג
יש אהג'י'ים א'מעשה, א'מהוג המעשה ו'א'מושג ו'כ'שג שהמעשה הזה מואל וה'בא.
באי ננסה אמרג: גודה רבה. מאד עזר אי שהבאג אג הקנייה.

אל ע'ל קמצנע זו באגי הדברים. השיח היום הוא ע'ל קמצנע **מ'ומ'ום**.
אל אגקמצני מ'ומ'ום טובוג ה'ע'יפי שפע של מ'ומ'ום נע'ומ'וג, מקד'ומ'וג, מחשק'וג, מ'פ'נע'וג
אין אר מושג איזה ג'ומ' הן גכנה, כמה השפעה טובה ג'היה אהן וג' ג'ה'י המ'ומ'ומה
ה'אשונה, ה'נע'י'וג, ש'כ'ם, ה'ב'י' ש'כ'ם.
עשו ע'בורי? טרמו א'מעני? גודה. זהו, יצאגי ידי חובה, הודיגי! טוב, ככה זה היה ע'ד
ש'ה'ע'ג א'אדברה. **האדברה** אומד'ים אהודוג אהוקי. א'ים אג הפוקוס ע'ל המעשה שנעשה
ע'בורי. ה'קש'גי נכון, והוא ה'י'ע' זאג יופי- גודה!
אל! אל אגקמצני מ'ומ'ום! אל ג'ס'פ'קי המ'ע'ט, ה'וס'פי, פ'ר'טי, יק'די אג המעשה והודי
ה'רומ'ה א'ב. גודה רבה ש'כ'ג וה'באג אג ה'ג'יק מ'ה'ה'ומ'ים ש'לי, זה אל היה ה'ד'כ'ך שלך
וע'ק'פ'ג ה'כ'די אה'ב'א אי. מאד מ'ש'ח א'וג'י ש'כ'ג אג מה ש'קש'גי. זה מ'ח'מ'ס אי אג ה'א'ה.
עוזר אי מאד שה'ג'יק ע'ם המ'פ'צ'ים הנ'מו'צ'ים ה'י'ע' ה'ב'י'גה.
כן, א'וכ'ר. אל א'פ'ס'פ'ס מ'ומ'ה ש'א'פ'ש'ר אה'וס'י'ף.
ג'ם ה'ג'פ'י'אה, אל מ'ס'פ'יק א'ומ'ר גודה, ה'ב'וק'ר מ'פ'ר'טים ע'ל מה 'מ'ודה אני', ג'ם ה'ש'מ'ו'ע'
ה'מ'וד'ים' מ'ח'מ'י'ב'ים ע'ל... וע'ל... וע'ל...

דו-שיח

במקום לדבר בשפה מתקילה, בואו לשוחח בשפה זוגית מעצימה!

לא מצליחים למצוא את הדרך לאושר משותף? רוצים לחיות טוב יותר ולא יודעים איך? נכשלים בדיבור מרחיק. מרוקן. מכאיב? מגיע לכם לחיות בכבוד, בהערכה, באחווה.

יעוץ ראשון בטל/מייל חינם

אתם מוזמנים למפגש זוגי משנה חיים
בו תגלו את הסוד לקשר זוגי קרוב ומעצים. תקבלו כלים מדויקים לתקשורת נסנה, מקרבת, בונה, מעצימה, תקשורת זו תמנע מעידות, אי הבנות, כעסים, עלבונות, השפה החדשה תחזק את הקשר ותעצים את הזוגיות. ותפנה בביתכם מקום לשכינה, ואתם מרוצים ומואשרים.

- ✓ לרתחיל לחיות בקרבה ובחיבור חזק
- ✓ לעצור את הכעסים, והחסימה הרגשית
- ✓ להכיר דינמיקה זוגית חדשה, מקרבת ומקדמת

התקשרו עכשיו לקבוע מפגש משנה חיים:
אדברה. אימון לתקשורת זוגית מקרבת ובונה
ש.שלזינגר: 054-845-7022
מומחית בבניית תקשורת זוגית אהבת ומעצימה | b0548457022@gmail.com

טוב שהלכת מוקדם אוכל אהשגת מייד המוצרים ולסיים בזמן. יש לי נאש קט כשאגה אחתי על הקנייה היום שיש.

נא, אהפגגך, הוא מוסיף: המכואל לא הגיעו החלוא שרצית, האכתי אסופר והפאגי אג הסוג שאג אוהבג

אם לא היית מייקרת אג מעשהו, הוא לא היה חושף פרט חשוב צה. אלואם לא היית יודעג כמה טרמ עבוקר. ועכשיו אג יודעג כמה הוא אכפתי/מסור/דואג. לא רק מסמן 'וי' על המשימה. הוא מאמת עבוקר. הוא רוצה שיהיה אך טוב, נעים וטעים בשבת

מה עשית? פרטג אג ההודיה שלך. עזרת נגע ומשבת מה הוא עשה אמעני ודברג אג צה = אדברה. שמת אב אפרטים שעצרו אך, הוספג גמושג והנגשוג שהגאוו אויך, כך הוא יודע שאג נהנית מכל מחווה.

בכל פעם שאג מודה, פרטי אפחות שלושה דברים קונקרטיים שעשה עבוקר, הוסיפי נגשוג שלך, והמשיכי! המשוב הממוקד והחם יאמד אוגך אהעריך ואייקד אג מעשהו, ויהווה עבוקר טכירג אעשייה הבאה. בשמחה.

מחיי מה הכי נעים אך מחננון הגזובוג:

צאג עם הנתים אספרייה.

יופי, טוב שמצגתם. כמה ספריים! שלא יהיה הסאון שום ספר!

גודה רבה שהאמאצג והלכת איגם אבמור ספריים. צה מעשיר אהם אג הידע, ומספק געסוקה בשעזג הענה. אני מאד מעריך אג האמאצג שלך. לא כז אמא נגמאג אצה. הפרט שאנמע רוצים אהימע ממחמקי מחשה. במינעך, כז אמאצג חשוב.

אננת 'שעה הכוכ' אמתוך.

היה שעה הכוכ מאד יפה. גמ האוכל היה טעים מאד.

צא"ש! איצה שעה הכוכ אננת, אז ציפיגי אכצה איחוע! כמה כוח ויכולת אכנון עומדים אמחוי צה. גמ העריכה, גמ ההנגשה. והשינה העדינה והשמחה בקע. ובפרט שצה לא שיה אג הסדריים בהיג נראה אי ענכז אמאצג מנהג צה אצאנו.

אין ספק מהה במחג! בהצמחה!

עד חצי המלכות

בת שבע נמדר

תינוק אהוב

מתי תשוב

חבוקתי

נשקתי

כל העולם במלאו לך נתתי

עברת מסע בחיים

הודיתי לאלקים

שיכלתי להיות קשובה

ובך מאמינה

לחזק במלה טובה

ולתת לך את החממה

מילד הפכת לנער

מתבגר

עולמך הוא אחר

חולם חלומות

רוצה לבנות ארמונות

לטוס לחו"ל

לעולם של דמיונות

תאמין ביכולות

תראה את ההצלחות

אל תוותר

על עצמך

כי תמיד

אלקים הולך אתך

אתן לך עד חצי המלכות,

בלילות הקרים

אעטף אותך

בבגדים חמים

בנסיונות הקשים

אתפלל לאלקים

כי יבואו עוד ימים שנודה לאלקים

חטיף באוטנטי - קוקוס / גיטי פוטש

כ- 15 אצבעות.

חממי את השמנת במיקרוגל במשך כדקה אחת.
הוסיפי אבקת סוכר וקוקוס ערבבי לעיסה אחידה ולא מתפוררת. אם היא
מתפוררת הוסיפי מעט שמנת מתוקה.
המתיני להיספגות השמנת בקוקוס.

לאחר חצי שעה צרי מהעיסה צורות אצבעות והניחי בתבנית מרופדת בנייר
אפיה.
הקפיאי את האצבעות למשך כחצי שעה - שעה.

המיסי את השוקולד החום והשמן יחד (בפולסים במיקרוגל או בנן מארי).
בעזרת קיסם הטבילי כל אצבע בשוקולד והניחי חזרה בתבנית.

המיסי את השוקולד הלבן הכניסי לשקית, חוררי חור קטן וקשקשי מעל
האצבעות.

פלוט, קף וטלס!

להצטרפות לקבלת מתכון שבועי למייל
שילחי בקשה לכתובת: k7600g@gmail.com

החומרים:

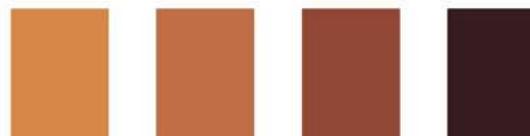
מעט יותר מחצי
כוס שמנת מתוקה / ריצ'
1 כוס אבקת סוכר
200 גרם קוקוס טחון

לציפוי:

200 גרם שוקולד חלב / מריר
2 כפות שמן
30 גרם שוקולד לבן

כל הזכויות שמורות לגיטי פוטש - קונדיטופ
להזמנת מארזים באיזור טבריה והסביבה 058-421-7600

רוצה לשלוט?

CTRL

U

הדרך המנצחת לשמור על הזמן, הערכים והשאיפות שלך.
דווקא כשאת מול המסך.

לכדיקת התאמה הקליקי

עשרות נשים כבר בפנים. את איתנו?

איך זה עובד? בקטנה. כל שבוע מקבלים קבלה קטנה בנושא. מי? כל מי שזה חשוב לה. **לכמה זמן?** לא הרבה. למשך שבוע בלבד. מה זה שבוע אחד, בינינו? הרי כל יום שישני את אומרת לעצמך בהלם: מה, עוד פעם מגיעה שבת? איך השבוע טס... **מה מחליטים?** לעשות שינוי קטן, על בסיס שבועי. **למשל:** שבוע לא לראות סרטונים שלא קשורים לעבודה באופן ישיר. גם לזו שממש לא יכולה בלי - שבוע זה סביל. עוד דוגמא? שבוע לא להתכתב בצי'אט אחרי השעה 10 בלילה זה עביר... וכן על זה הדרך.